

[Inger Gautier Schmit.]

Man kan se, at Livet spotter Lovene og ogsaa Menneskers Overvejelser, for Udviklingen er jo gaaet i lige modsat Retning — hvad ogsaa den højtærede Minister underrettede os om, idet vi nu er oppe paa et meget højt Fødselstal. Ikke mindst her i København ser man nu med stor Ængstelse og Bekymring paa, hvorledes man skal skaffe Skolelokaliteter til den store nye Slægt, som myldrer frem. Om denne Fremgang vil holde sig, ved man naturligvis ikke; paa dette Omraade har Livet jo altid vist sig at gaa i Bølgegang, og det vil sikkert ogsaa gøre det i Fremtiden.

Udgangspunktet for dette Lovforslag er altsaa meget stærkt forrykket; Faren for Affolkning som Argument for at gennemføre disse Lovbestemmelser er ikke mere til Stede. Efter min Mening er der for hvert Lovforslags Fremkomst et Tidspunkt, som er det rigtige — det er maaske det, man kan kalde for den belejlige Tid. Jeg kan ikke rigtigt se, at det nu er den belejlige Tid for dette Lovforslag, saa meget mindre som vi i Øjeblikket behandler Lovforslaget om Mødrehjælpsinstitutioner og de forskellige Bidrag, som skal ydes derigennem netop til Kvinder og Børn. Der er i og for sig noget urimeligt i at forelægge et Lovforslag, som gaar ud paa at give Børneudstyr, Barnevogne, Barnesenge og økonomisk Støtte under et Svangerskab, samtidig med at alle disse Bestemmelser bliver overvejet under Behandlingen af en anden Lov. Naar nu det kommunistiske Parti alligevel vilde forelægge dette Lovforslag, synes jeg i hvert Tilfælde, det skulde have taget dette Afsnit ud. Det har man imidlertid ikke gjort, hvad jeg ikke rigtigt kan forstaa.

Lovforslaget tager altsaa Sigte paa at komme alle svangre Kvinder, alle fødende Kvinder til Hjælp. Man gaar her betydeligt videre, end man gjorde ved den sidste Lov, som handlede om Kvinder og Børn, nemlig Loven af 7. Maj 1937 om Børn født uden for Ægteskab, hvori der kun er Tale om Bidrag til ugifte Mødre. Nu vil man altsaa inddrage enhver Kvinde under disse Rettigheder. Der kan i og for sig være god Grund til at spørge, hvorfor den ugifte Kvinde skal have saa langt større Fordele end den gifte Moder. Det er der jo ikke nogen Grund til, naar den gifte Kvinde økonomisk og arbejdsmæssigt er lige saa daarligt stillet som den ugifte. For saa vidt kan jeg altsaa tiltræde den Tanke, at vil man hjælpe, bør den ugifte Moder ikke i mindste Maade have noget Fortrin fremfor den gifte, der lever under de samme økonomiske Forhold.

Hvad angaar Lovforslagets Bestemmelser om Hjælp til Spædbørnsudstyr, Barnevogne, Senge o. s. v., har vi allerede drøftet alt dette ved Behandlingen af Lovforslaget om Mødrehjælpsinstitutioner, og vi har indtaget et venligt og forstaaende Standpunkt over for dette Spørgsmaal. Efter Lovforslaget skal Henvendelse om denne Hjælp ske til Sygekasser, Sygeforeninger og Kommuner og ikke til Socialudvalgene. Det er jo et Spørgsmaal, som vi kan drøfte i det Udvalg, jeg forventer bliver nedsat.

Endvidere tager Lovforslaget Sigte paa, at Kvinder, som arbejder i Erhverv, skal have en vis Støtte paa den Maade, at de ikke maa arbejde før 4 Uger efter Fødselen, eventuelt 6 Uger efter, og, naar en Jordermoder anbefaler det, 8 Uger efter. Der er altsaa her Tale om et Tvangsmoment, som søges indført; det gøres af ideelle Grunde, for at Moderen ikke skal blive overanstrengt efter Fødselen, og for at hun skal kunne passe sit Barn, og det er naturligvis en Tanke, som bør tages op til Overvejelse. Det drejer sig her kun om erhvervsmæssigt beskæftigede Kvinder, men §§ 6—7 indeholder altsaa Tvangsbestemmelser, og man maa overveje, hvorvidt de er heldige.

Endvidere indeholder Lovforslaget et absolut Forbud mod at afskedige en Kvinde paa Grund af Graviditet. Det er et meget vidtrækkende Forslag og et nyt Forslag, som jeg ikke mener man kan gaa udenom, idet mange Kvinder i den Situation let kan komme til at staa over for en Afskedigelse. Lovforslaget gaar endog saa vidt, at der kræves udbetalt 16 Ugers Løn til vedkommende, hvis hun uretfærdigt er blevet afskediget, saa ogsaa her vil Loven have meget vidtrækkende Konsekvenser.

Jeg skal kort nævne, at Lovforslagets § 9 giver Ret til Diegivning i Arbejdstiden, men dette er jo ret naturligt og vist ogsaa noget, der allerede nu praktiseres, kunde jeg tænke mig.

Lovforslaget giver Moderen Ret til Dagpenge baade før og efter Fødselen i en ret udstrakt Tid, og man har fastsat Dagpengebeløbet til henholdsvis 9 Kr. 25 Øre, 8 Kr. 10 Øre og 6 Kr. 50 Øre for de forskellige Kommunegrupper, saa det er ikke helt smaa Beløb, der tænkes udbetalt.

Hvad angaar Betalingen for alt dette, gaar Lovforslaget ud paa, at Staten skal refundere Kommuner og Sygekasser, og hvem der ellers maatte komme til at betale Penge til gravide Kvinder, de udbetalte Beløb, og den højtærede Minister har oplyst, at Loven i alt vil komme til at koste ca. 32½ Mill. Kr.